

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν ἐν τῇ χώρᾳ ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ θινομένου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον ἐν τοῖς παιδῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ	Ἑξωτερικοῦ
Ἑτησία . . . δρ. 16. —	Ἑτησία . . . δρ. 25. —
Ἑξαμηνος . . . 8,50	Ἑξαμηνος . . . 13. —
Τριμηνος . . . 4,50	Τριμηνος . . . 7. —

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ, 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουμένης μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐνδριπίδου δρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάνειον

Περίοδος Β'—Τόμος 29ος

Ἐν Ἀθήναις, 15 Ἰανουαρίου 1922

Ἔτος 44ον—Ἀριθ. 7

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΜΑΣΚΑΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ Jules Cancel.]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β' (Συνέχεια)

—Μωρὲ εἶναι Θεός! φώναξε σκάζοντας τὴ γλῶσσα του. Μῆτε στὸ παλάτι δὲ θάχουν τέτοια ρακὴ. Τώρα ἔλα, ρούφα καὶ σύ!... Μαζὶ μὲ τὰλλα ποὺ ἔχω νὰ σοῦ μάθω, εἶναι καὶ νὰ συνειθίσῃς στὸ πιότ. Τὸ πιότ εἶναι χρήσιμος στὴν τέχνη μας. Τὴν ὥρα ποὺ κάνεις μιὰ ἐπικίνδυνον ἐπιχείρηση, αὐτὸ σὲ δυναμώνει: ζεσταίνει τὸ αἷμα, κάνει τὸ μυαλὸ νὰ κοχλάξῃ, μεγαλώνει τὴν τόλμη. διώχνει τὸν φόβο, ὁμορφαίνει τὰ ὄνειρα... Γιατὰ μᾶς, τοὺς στρατιῶτες τῆς ἀμαρτίας, εἶναι τὸ ἀληθινὸ «νερὸ τῆς ζωῆς» (*). Γιατὰ τοὺς ἐχθροὺς μας εἶναι τὸ νερὸ τοῦ θανάτου... Πιὲ λοιπόν, μικρέ! Μὰ ὁ Φρέδος ἐσπρωχνε ἀπὸ μπρὸς του τὴν μποτίλια.

—Ὁχι! εἶπε ὀρθὰ-κοφτά. Δὲ θέλω! Καὶ σήμερα δὲ θέλω οὔτε μάθημα.

Ὁ Φιδὲς ἔγινε σοβαρός. Προχώρησε κοντὰ στὸ παιδί, ἐστήριξε τὰ δυὸ του χέρια στοὺς ὤμους του καὶ κοιτάζοντας τὸ στὰ μάτια, ρώτησε:

—Μὰ τί ἔχεις, ἀγόρι μου; πλῆξεις; στενοχώριες; Ὁ, τι ἔχεις πὲς τὸ στὸ γέρο σου φίλο, τὸ Φιδέ... Ἐρεῖς καλὰ πὼς γιὰ χατήρι τῆς μνήμης τοῦ πατέρα σου, εἴμ' ἑτοιμος νὰ τρυπήσω δυὸ φορές τὸ πετοῖ μου γιὰ νὰ σοῦ διώξω κάθε στενοχώρια... Ἐλα, λέγε γρήγορα.

Τὸ παιδί ὅμως, μ' ὅλο ποὺ ὁ Φιδὲς μιλοῦσε μὲ τόση εἰλικρίνεια, δὲ φαινόταν πρόθυμο νὰ τοῦ ἐμπιστευθῇ τίποτα. Μὰ αὐτὸς ἐμάντεψε τίς σκέ-

ψεις ποὺ εἶχαν γεννηθῇ στὸ κεφάλαιον τοῦ παιδιοῦ καὶ ἐξακολούθησε εὐθύμα καὶ εἰρωνικά:

—ὦ! μαντεύω!... ὁ κύριος ἔχει τύψεις... ὁ κύριος δὲ θέλει νάβῃ λωποδύτης, κλέφτης, ἐπαναστάτης κατὰ τῆς κοινωνίας... ὁ κύριος ντρέπεται νὰ μαθαίνει νὰ παραβιάξῃ τίς κλειδωνιές, νὰ πριονίζει τὰ σιδερένια κάγκελα, νὰ κλέβῃ στὰ χαρτιά ἢ νὰ χώνῃ τὸ χέρι ἀλαφρὰ-ἀλαφρὰ στὶς στέπες.

Ὁ Φρέδος ξέσπασε:

—Ἐ, λοιπόν μάλιστα! ἔτσι εἶναι! Ὅλα ὅσα λέτε, εἶναι ἀλήθεια. Ἀρ-

κετὰ μαθήματα κλεψιάς μοῦ ἐκάνετε ὡς τώρα καὶ μιὰ φορὰ ποὺ ἔχω σκοπὸ νὰ μείνω τίμιος ἄνθρωπος, δὲ θέλω πιά ἀπὸ δῶ καὶ πέρα ν' ἀκούω τίς συμβουλές σας. Ἀφήστε με ἡσυχο! Ὁ Φιδὲς ἔμεινε μιὰ στιγμὴ ἀμίλητος. Ἐνας οἷκτος ζωγραφίσθηκε στὴ μορφὴ του. Τέλος εἶπε:

—Κακόμοιρο παιδί! Εἶσαι πάλι ἐπηρεασμένο ἀπ' τὴ μητέρα σου, τὴν καλὴ σου μητέρα, ποὺ σ' ἐξουσιάζει... Δυστυχῶς ὅμως χρεωστῶ νὰ σοῦ πῶ, ὅτι οἱ καλές σου προθέσεις δὲν θὰ διαρκέσουν.

—Καὶ γιατί; ρώτησε περίφανα ὁ Φρέδος... Γιατὶ δὲν θὰ γίνω καὶ ἐγὼ τίμιος ἄνθρωπος σὰν τοὺς ἄλλους; Γιατὶ;

Ὁ ἱππότης τῆς Μαύρης Μάσκας κούνησε τὸ κεφάλαιον τοῦ μὲ λύπη.

—Ὁχι, εἶπε ὀρθὰ-κοφτά. Ὁχι! Σὺ δὲν θὰ μπορέσῃς νὰ μείνῃς τίμιος ἄνθρωπος... Ἡ κακομοῖρα ἡ μητέρα σου, ποὺ πολέμα νὰ σὲ βάλλῃ, σ' αὐτὸ τὸ δόμο, εἶναι γελασμένη.

Ὁ Φρέδος ἐταμαζόταν νὰ διαμαρτυρηθῇ, μὰ Φιδὲς τὸν σταμάτησε μὲ μιὰ χειρονομία καὶ ἐξακολούθησε μὲ σοβαρότητα:

—Ἡ τιμιότης, βλέπεις, μικρὲ μου, εἶναι μιὰ πολυτέλεια, ποὺ δὲν μποροῦν νὰ τὴν ἔχουν ὅλοι. Εἶναι εὐκόλο νὰ γίνουν τίμιοι ἄνθρωποι ἔλ' αὐτὰ τὰ παιδιὰ τῶν νοικοκυραίων, ποὺ γεννήθηκαν πλούσια, τιμημένα καὶ ποὺ μπρὸς τοὺς εἶναι ὀλάνοιχτες ὅλες οἱ πόρτες. Μὰ γιὰ μᾶς, γιὰ σένα φτωχὸ μου παιδί, δὲν εἶναι τὸ ἴδιο. Εἶσαι ὁ γιὸς τοῦ Δυρμπάν, μικρὲ μου, τοῦ Δυρμπάν τοῦ κακούργου, τοῦ Δυρμπάν ποὺ πέθανε στὴν καρμανιόλα καὶ αὐτὴ ἡ συγγένεια, ἡ καταγωγὴ, θὰ σὲ ἀκολουθεῖ μοιραία σ' ὅλη σου τὴ ζωὴ!... Θὰ βρε-

(*) Τὸ ρακὶ γαλλικὰ λέγεται: eau-de-vie. (Σ. τ. Μ.)

«—Ἐγὼ ξέρω τί θὰ κάμω, ἀμα μεγαλώσω!»

σκεις μπρός σου πάντα τη δυσπιστία, το φόβο, την εχθρότητα των ανθρώπων και, θέλοντας και μή, θα επαναστατήσης κατά της κοινωνίας. Να γιατί θέλησα να σε προσέχω; να γιατί θέλησα να σου δώσω τα όπλα, που θα σου χρειασθούν για το ρόλο που ή Μοίρα σου προώρισε να παίξεις να γιατί θέλησα να σε ετοιμάσω για να βγεις μαζί μας, γιατί μόνο μαζί μας θα βρεις βοήθεια και προστασία.

Ο Φρέδος άκουσε με προσοχή τα λόγια αυτά του ιππότη της Μαύρης Μάσκας.

Δεν τὰ έννοούσε στην έντέλεια, γιατί ένα παιδιάτικο μυαλό δέ μπορεί να παραδεχθή την άδικία και δέν ήθελε να πιστέψη πώς αν αυτός φερνόταν τίμια, θα ήταν υπεύθυνος για τα σφάλματα του πατέρα του.

Άλλως τε τη στιγμή αυτή ήταν έντελώς έπηρεασμένος από τις συμβουλές της μητέρας του· κι άπάντησε στέν καθηγητή σταθερά :

— Κύριε Φιδέ, σάς ευχαριστώ για τις καλές διαθέσεις που έχετε για μένα· μά, σάς τὸ ξαναλέω, έχω στοθερή απόφαση να μη γίνω ποτέ κλέφτης. Μαθαίνω την τέχνη μου. Όταν θα τη μάθω καλά, θα δουλέψω· κι αν είμαι καλός εργάτης, κανείς δέν θα μπορέσει να μ'έμποδίσει να βγάλω το ψωμί μου και τὸ ψωμί τῆς μητέρας μου... Αφῆστε με, λοιπόν, σάς παρακαλώ... μὴν έρχεσθε πιά... Ο άφεντικός θα σάς καταλάβει ἐπὶ τέλους και θα με διώξει. Φύγετε, κύριε Φιδέ, σάς ικετεύω, φύγετε και μὴν ξαναρχεσθε πιά!

Ακούοντας αυτή την συγκινητική παράκληση, ο ιππότης της Μαύρης Μάσκας, αυτός που δέν θάτρεμε ούτε αν έβλεπε είκοσι πιστόλια να σκοπεύουν τὸ στήθος του, φάνηκε συγκινημένος και με φωνή που έτρεμε λιγάκι, άπάντησε :

— Καλά, παιδί μου, όπως θέλεις!... Εγὼ δέ δέλω να σε αναγκάσω... Τὸ κάτω-κάτω ίσως έχεις δίκιο. "Αν ή καλή τύχη τάφερνε έτσι, ὥστε να μπορέσης να μείνης τίμιος άνθρωπος, θάταν καλύτερα, δέ λέω· μά άμφιβάλλω αν αυτό είναι δυνατό, άμφιβάλλω πολύ.

— Όπως δήποτε εγὼ θα δοκιμάσω, έπέμεινε ο Φρέδος.

— Δοκίμασε, είπε ο λωποδύτης με στεναγμό, μά είναι κρίμα, γιατί είχες προτερήματα, ναί, θαυμάσια προτερήματα... Δέν έχω ιδῆ ποτέ παιδί στην ήλικία σου να περπατῇ με τόση ευκολία χωρίς ν' άκούγεται, να φαίνεται τίς τσέπες, να παραβιάζει τις κλειδωνιές και να καταφέρνει με τόση πονηριά κάθε δουλειά. Δική σου ιδέα δέν ήταν να ψαρέψης μέσα στο κελάρι του άφεντικού σου; Για την ή-

λικία σου, είναι δουλειά πρώτης γραμμῆς αυτή... Αφίνω που ξέρεις και να διαλέγης, τι σου φωνάζεις.

Και για ν' άποδείξη ότι όσα έλεγε ήταν αληθινά, ο Φιδέ πήρε από χάρμη την μποτίλια, που, απ' την ώρα που ήρθε, την είχε τιμήσει αρκετές φορές, κατέβασε μιὰ δυνατή ρουφηξιά και, αφού σκούπισε τὸ στόμα του με τὸ μανίκι του, είπε :

— Φεύγω λοιπόν, αγόρι μου, αφού δέν τὸν θέλεις πιά τὸν γέρω-Φιδέ. Μ'όσα όμως κι' αν σου λέω, θα εξακολουθώ να σε προσέχω από μακριά. Άλλως τε αυτό είναι τὸ σύνθημά μας... Είσαι τὸ παιδί της Μαύρης Μάσκας και 'μεις, αν συνειδηίζουμε να είμαστε σκληροί στους έχθρους μας, στους φίλους μας ὅμως είμαστε πιστοί. Αντίο, Φρέδο... "Αν καμμιά μέρα με χρειαστής, ξέρεις που θα με βρης: Κάθε νύχτα στην ταβέρνα «Η Αφθονία», στή γωνιά της ὁδοῦ Φουάρ, ένα κόκκινο φανάρι σὰ πόδια μιὰς πέτρινης σκάλας... Εκεί συνηθίζω οι ιππότες της Μ. Μάσκας.

— Αντίο, κύριε Φιδέ, είπε τὸ παιδί, χωρίς να δείξη πώς άκουσε τη σύσταση που τοῦδινε ο λωποδύτης.

Εκείνος τότε δρασκελίσσε τὸ παράθυρο κι' έμεινε καβαλικευτὰ πάνω σ' αυτό, με τὰ μακριά του πόδια κρεμασμένα απ' τις δυὸ μεριές. Δέ βιαζόταν να φύγει, κοίταζε τὸ μαθητῆ του και φαινόταν σὰ να περίμενε να μετανοιώσει και να τὸν ξαναφωνάξη.

Βλέποντας πὼς ο Φρέδος έμεινε άμύλητος κι' αλόγνητος στην απόφασή του, ξανάπε για τελευταία φορά :

— Στην «Αφθονία», κάθε νύχτα. Μὴν τὸ ξεχνᾶς, μικρέ... Εκεί θα βρης τὸς αληθινούς σου φίλους... Κάθε νύχτα. Σε περιμένουμε.

Και γλύστρησε. Τὰ μαυριδερά και λιγνά χέρια του φάνηκαν ακόμη μιὰ στιγμή πούσφιγγαν τὸ βάθρο του παρθύρου, ὥστερα τάφησε και χάθηκε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΟΙ ΔΥΟ ΜΑΘΗΤΕΥΟΜΕΝΟΙ

Ο Ίουλιανός κι' ο Φρέδος είναι μόνοι στο ξυλουργείο.

Ο άφεντικός τὸς εἰδοποίησε ότι θα πήγαινε να συνεννοηθῇ με κάποιον πελάτη κι' οι δυὸ μαθητευόμενοι εργάζονται, καθέννας μπρός στη δουλειά του, πολύ προκομμένα.

Ο Ίουλιανός είναι βέβαια περισσότερο επιτήδειος απ' τὸ γιὸ της χήρας Δυρμπάν, μά κι' αυτός βάζει ὅλα του τὰ δυνατά για να μπη στις λεπτότητες της ξυλουργικῆς τέχνης.

Απ' την τελευταία έπίσκεψη του Φιδέ δυὸ εβδομάδες έχουν τώρα περάσει και, σ' ὅλο τὸ διάστημα αυτό, ο Φρέδος έμεινε πιστός στις καλές ἀπο-

φάσεις που είχε λάβει κείνη την ήμέρα.

Πάνε πιά τὰ μαθήματα του κακούργου, τὰ ψαρέμματα στο κελάρι της Μελανίας κι' οι ρουφηξιές του ρακιοῦ. Ο κακὸς Φρέδος έχει χαθή και θριαμβεύει τώρα ο καλός.

Με πόσο ζήλο είναι άφοσιωμένος στη δουλειά του, μολονότι ή δουλειά αυτή δέν είναι και πολύ σύνθετη : καρφώνει τις τέσσερες πλευρές μιᾶς μεγάλης κασσόνας. Ένῳ είναι σκυμμένος στη δουλειά του, δ' Ίουλιανὸς τὸν κοιτάζει λοξὰ και ξαφνικά βάνοντας τὰ γέλοια, τοῦ φωνάζει με τὴν εἰλικρινή κι' ἐγκάρδια φωνή του :

— Ω, ὦ! Δουλεύουμε, βλέπω, με ὀρεξη σήμερα, ἔ;

— Ναί, Ίουλιανέ μου, άπαντάει ο Φρέδος στρεφόμενος μ' ευχαρίστηση πρὸς τὸν σύντροφό του. Βάζω ὅλα μου τὰ δυνατά για να ευχαριστήσω τὸν άφεντικό και να μπορέσω να γίνω κι' εγὼ καλὸς τεχνίτης σὰν και σένα.

— Γρήγορα θα γίνης. Έχεις χέρια τόσο επιδέξια, είσαι τόσο ευκίνητος, τόσο επιτήδειος· τι θέλεις τὸ καταφέρνεις.

— Σε σένα τὸ χρωστῶ, ἀποκρίθηκε ο γιὸς του Δυρμπάν. Ποτέ δέν θα ξεχάσω πόσο μου στάθηκες καλός, πόσο καλά μου μίλησες όταν σου έμπιστευθήκα τὸ μυστικό μου.

Ο Ίουλιανὸς έφερε τὸ δάχτυλό σὰ χεῖλη.

— Σούτ! Έκαμε με χαμόγελο. Ξέρεις καλά πὼς δέν πρέπει να μιλήσουμε ποτέ πιά γι' αυτό.

(Έπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

ΣΤΗ „ΝΙΚΗ ΤΗΣ ΣΑΜΟΘΡΑΚΗΣ“ (Μουσείον τοῦ Λουβίε)

Στὸ σῶμα σου τ' άκέφαλο

λυσομανῶ ο άγέρας.

Νάναι λεβάντες για νουτιά;

Πονέντες για μαίστρος;

Σκούζουν τὰ κύματα θεοῦ

τόν Ύμνο της Φοβέρας:

Κλαγγές, άγκυρομαχήματα,

πολεμοχαρῶν οίστρος!

Βοή! κακό!... Κι' άπάνω σου

τὸ πέπλο πλαταγιάζει,

Μ' άσθμαίνοντας περίφανα

τὸ στήθος σου τεντώνεις

Ένδς πελάγου στις πτυχές

του πέπλου ή πάχνη στάζει!

— Αχ! στάσου! Ακόμα μὴν πετᾶς

Κι' έμένα με φτερώνεις.

Μέσ' τῶν στοιχείων την ὀργή

δεοπόζει ή θεία κραυγή σου.

Και τὴ γοητικὴ και με μεθοῦν

τ' άγέρι κι' ή άλμυράδα.

Βλέπω στεφάνι στους άφρούς,

μ' έφτερώσε ή ψυχή σου,

Που τραγουδεῖ στο στήθος σου,

που είναι γεμάτο Έλλάδα!

Νάναι πονέντες για βοριάς;

Λεβάντες για νουτιά;

Άγνάμνια σου λυσομανῶ

Μιά θάλασσα πλατείαι!

Παρίσι, 1921 ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΠΑΝΤΕΡΜΑΛΗΣ

Ο ΜΠΑΤΣΟΣ ΤΗΣ ΑΡΚΟΥΔΑΣ

Με ὅλη την άκρίβεια τῶν τροφίμων, τὸ γεῦμα τῶν Χριστουγέννων ήταν πολὺ πλουσιώτερο ἀπὸ τὸ γεῦμα της παραμονῆς. Μία κότα παχειά, ή ὁποία είχε τὸ ἐλάττωμα να μὴ γεννᾷ, ἐθυσιάσθη χάριν της ἑορτῆς. Εἰς τὸ γεῦμα μάλιστα προστεθῆ κρασί και φρούτο. Μετὰ τὸ γεῦμα, μαζεμένοι ὅλοι γύρω στο μαγγάλι, σιωπηλοί, τίποτε δέν ἐσκεπτόμεθα, ἀλλὰ μόνο ἐχωνεύαμε. Στην ἀπόκνηση συνοικία της πόλεως ὅπου μέναμε, ἐπικρατοῦσε ἀπόλυτη ήσυχία, διακοπτομένη μόνο ἀπὸ τις φωνές τῶν πετεινῶν, ὅσοι διέφυγαν τὴν σφαγή. Τῆς φωνῆς αὐτῆς ἐξηγούσαμε ὡς ἀλλαγὴν τοῦ καιροῦ κι' ἐλπίζαμε εἰς προσεχὴ λιακάδα, ή ὁποία θα μᾶς ἐπέτρεπε να παραιτήσῃμε τὸ μαγγάλι και να περιπατήσῃμε στην ἐξοχή.

Τὴν βαθεῖα ὅμως αὐτὴν ήσυχία ἐξαφνα διέκοψαν ἀλαλαχοὶ παιδιῶν και μουγκρίσματα θηρίου. Ἀμέσως μικροὶ και μεγάλοι ἀποτινάξαμε τὴν νάρκη, παραιτήσαμε τὴ φωτιά κι' ἐβγήκαμε στο δρόμο, να ἰδοῦμε τί τρέχει. Ὅλες οἱ αὐλόπορτες της γειτονιάς ήταν ἀνοιχτὲς ἀπὸ τὴν ἴδια περιέργεια κι' ὅλοι οἱ κάτοικοι εἶχαν βγῆ στὸ δρόμο να μάθουν τί συνέβαινε. Τὸ θηρίο ήταν μιὰ ἀρκούδα, τὴν ὁποίαν ὠδηγοῦσε ἀλυσσοδεμένη ἕνας ἀρκουδιάρης και, ὅπου ἐπερίμενε εἰσπράξεις, τὴν ἐβάζε να χορεύη. Ἐκρίνε λοιπὸν ὅτι ο κύκλος τῶν ἀνθρώπων ἐκεῖ ήταν προσοδοφόρος κι' ἄρχισε τὴν παράσταση. Τὸ ζῷο του ὅμως, εἴτε γιατί ήταν κουρασμένο ή νηστικό, εἴτε γιατί δέν είχε ὀρεξη για χορῶ, νοσταλγώντας τὰ εὔμορφα δάση τοῦ βουνοῦ του, ἐχόρευε με πολλὴν ἀπροθυμία. Ο ἀρκουδιάρης προσπαθοῦσε, χτυπώντας το με τὸ χοντρὸ ρόπαλό του, να τὸ κάμει να χορεύη. Ἐκεῖνο διεμαρτύρετο μουγκρίζοντας φοβερά, και τοῦτο διεσκέδαζε πολὺ τὰ παιδιά, τὰ ὁποῖα ἀλάλαζαν ὥστερ' ἀπὸ κάθε κτύπημα και μουγκρισμά του.

Στὸν κύκλο προστεθῆσαν και μερικοὶ διαβάται, οἱ ὁποῖοι, ὡς ἐκ της ἑορτῆς, ήταν σ'εὐθυμία· κι' ἕνας ἀπ' αὐτοὺς, θέλοντας να μετατρέψῃ ἐπὶ τὸ τραγικώτερον τὴν παράσταση, ρωτᾷ τὸν ἀρκουδιάρη :

— Παλεύεις, μωρέ, με τὴν ἀρκούδα, να σου δώσω μιὰ δραχμή;

Ο ἀρκουδιάρης κοίταξε τὴν ἀρκούδα, ἐσκέφθηκε κι' ἀρνῆθηκε.

— Σου δίνουμε δυὸ δραχμές, παλεύεις;

Ο ἀρκουδιάρης ἐσκέφθηκε και πάλι και τὸ ἐλκυστικὸ δῖφραγκο τὸν

ἐκαμε νάποφασίσῃ αν και με δισταγμούς. Ἀφῆσε λοιπὸν τὸ ρόπαλο και τὸ ντέφι κατὰ γῆς κι' ἐπιάστηκε με μέση με τὴν ἀρκούδα. Ἀλλὰς περιστάσεις, ή ἀρκούδα ἐπεφε πάντα μόνη της κι' ὁ ἀνθρωπος ἐβγαίνει τάχα νικητής. Στην περίσταση ὅμως αὐτή, ή ἀρκούδα ἐπέμενε να παλεύη με πείσμα και με μουγκρίσματα δυνατά. Ὅσο ή πάλη προχωροῦσε τόσο ὁ ἀλαλγὸς τῶν θεατῶν ἐδυναμῶνε. Μετὰ πολλὴν ὥρα, εἴτε γιατί ή ἀρκούδα ήταν δυνατώτερη, εἴτε γιατί ὁ ἀνθρωπος ἐσκόνταψε, αὐτὸς κυλίσθηκε κατὰ γῆς κι' ή ἀρκούδα βρέθηκε ἀπὸ πάνω του. Τότε, μὴ έχοντας ἄλλο ὅπλο ἀπὸ τὰ πόδια της, γιατί τὸ στόμα της ήταν σφιχτὰ δεμένο, σήκωσε ἕνα μπροστινὸ πόδι της και τὸ κατέφερε με δύναμη στο πρόσωπο τοῦ ἀρκουδιάρη. Ἀφθονα τὰ αἵματα ἀνέβλυσαν ἀπὸ τὴ μύτη του και τὸ στόμα του.

Δέν γνωρίζω τί αἰσθάνθηκαν οἱ ἄλλοι ἐκείνη τὴ στιγμή, ἐγὼ ὅμως ευχαριστήθηκα πολὺ, γιατί ή ἀρκούδα ἐδικήθηκε με τὸ μπάτσο ἐκεῖνο, ἐξ ὀνόματος ὅλων τῶν ὁμοίων της, ὅλους τοὺς ἀρκουδιάρους!...

Π. Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΜΙΚΡΟΚΟΣΜΟ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Ο ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

Β' (*).

Ο Γιαννάκης ἐπαιζε μονάχος κάτω στη θάλασσα, ὅπως κάθε ἀπόγεμα συνειθίζε, ἐπάνω στην ἀκρογιαλιά, προσπαθώντας να κτίσῃ με βότσαλα, φύκια και βρεγμένην ἄμμο ἕνα ψηλὸ ψηλὸ φούρνο, που ὁλοένα γκρεμιζόταν. Κάθε τόσο κι' ἀπεμάκρυνε τὰ μακριὰ μαλλιά, ὅσα τοῦ ἐπεφταν μπροστὰ στὰ μάτια. Ἐξαφνα άκουσε τὴ φωνή της μαμᾶς ἀπὸ τὸ σπίτι ἐπάνω :

— Γιαννάκη, τρέχα γρήγορα, ο παππούς σου ἐρχεται· τὸν εἶδα ψηλά στ' ἀλώνια!

Ο Γιαννάκης χαρούμενος ἄφησε ἀμέσως τοὺς φούρνους του, σηκώθηκε ὀρθὸς κι' ἔτρεξε πάνω στο δρόμο, κοντὰ στ' ἀλώνια, ὅπου ήταν ἀπλωμένη ή μαῦρη σταφίδα για να ξεραθῇ ἀπὸ ἐκεῖ ἐρχότανε σιγὰ-σιγὰ ὁ παππούς με τὸ γαϊδουράκι του φορτωμένο ξερά κλαδιά για τὸν χειμῶνα ὁ καημένος ὁ παππούς τὸν ἐπρόβλεπε πρώϊμο και πολὺ δυνατό φέτος...

— Καλὴ σπέρα, παππού! φώναξε ἀπὸ μακριὰ ὁ Γιαννάκης λαχανιασμένος· τί κάνεις; πὼς ἐπέρασε τὴν ήμέρα σου; κουράστηκες;

Εκείνος γελαστός τὸν ἐπῆρε στὰ χέρια του, τὸν ἐσήκωσε και τὸν ἐβάζε να καθῆσθαι στὰ καπούλια τοῦ ζῴου,

(*) Ἰδε Α', σελ. 242 τοῦ προηγ. τόμου.

προσέχοντας μόνο μὴν τὸν κτυπήσῃ κανένα κλαδί ἀπὸ τὸ φορτωμα.

— Α, μπά, δίδου δέν εἶμαι κουρασμένος· βρήκα αρκετὰ ξύλα στὴν ἄκρη τοῦ ποταμοῦ που τὰ τράβηξε τὸ νερὸ ἀπὸ τὰ βουνὰ ψηλά· ἐστὶ δέν ἀναγκάστηκα να πελεκήσω ἀπὸ τὸ δάσος δίδου... Σὺ μόνο που λαχάνιασες τρέχοντας να με προφτάγης. Δέν μου λές, και σὺ τί ἔκανες ὅλη μέρα; ἐπαίξεις αρκετὰ;

— Παππού, ἔμαθα κολύμπι σήμερα! Τόσες ήμέρες με κρατοῦσε στο μπάνιο ὁ μπαμπᾶς ἀπὸ τὴ μέση κι' ἐγὼ ἐπλεκα, σήμερα ὅπως με ἄφησε ἔξαφνα. Εγὼ τότε ἔμεινα μόνος μου ψηλά στο νερὸ χωρὶς να βουλιάξω λίγην ὥρα, κτυπώντας χέρια-πόδια· μά σὲ λίγο κουράστηκα κι' ἐκεῖ που στάθηκα μιὰ στιγμή να πάρω ἀναπνοή, πήσα μιὰ βουτιά ὡς τὸν πάτο. Ἦπια κι' ἀρκετὴ θάλασσα· οὐ τί πικρὴ που ήταν! Ο μπαμπᾶς ὅμως μου εἶπε πὼς σὲ λίγον καιρὸ θα κολυμπῶ ὅπως ὅλα ἐδῶ τὰ παιδιά και κανένας δέν θα με κοροϊδεύῃ πιά, πὼς εἶμαι κορίτσι, αφού ἔχω και μαλλιά, και δέν ξέρω να πλέκω. Τί λές ἐσύ, παππού;

Ο παππούς γελοῦσε με τὴν ἱστορία τοῦ ἐγγονοῦ του και τοῦδινε θάρρος· βέβαια σὲ λίγο θα κολυμποῦσε σὰν δελφίνι, καλύτερ' ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους, σὰν τὸν παππού του κι' αὐτός...

Κι' ὁ παππούς μελαγχόλησε· θυμήθηκε όταν ήταν κι' αὐτὸς νέος πόσο τοῦ ἄρεσε τὸ κολύμπι. Ἦταν ὁ καλύτερος μέσα στοὺς ἄλλους... μά τώρα... τὰ χέρια ἀδυνάτισαν, κουράζονται εὐκολα. Κι' ὅμως πὼς θα ἦθελε πάλι να βουτήξῃ μέσα στο κύμα. Καημένη θάλασσα!...

Σὲ λίγο ἐφθασαν στο σπίτι ὁ Γιαννάκης κατέβηκε ἀπὸ τὸ γαϊδουράκι, που τὸ τράβηξε ή θεία στο παχνί του να τὸ ταῖσῃ αφού τὸ ξεφορτώσῃ, πῆρε τὸν παππού ἀπὸ τὸ χέρι και μαζί κι' οἱ δυὸ μῆκαν στο κάτω σπίτι.

— Παππού, ἄλλαξε γρήγορα και φάε, θα κατεβούμε στο γιαλὸ να καθήσουμε ὡς τὸ βράδυ. Ἐλα!

Εκείνος ἀνέβηκε ἐπάνω, ἐβγαλε τὰ ρούχα τῆς δουλειᾶς, ἐφόρεσε καθαρά, κατέβηκε ὥστερα και κάθισε στο φτωχικὸ ξύλινο τραπέζι να κοιτασίῃ. Ὡς τόσο ὁ Γιαννάκης περίμενε ὀρθὸς στὴν πόρτα· ἀνυπομονοῦσε· τοῦ ἄρεσε τόσο πολὺ ή θάλασσα, τὸν τραβοῦσε τόσο πολὺ τὸ κύμα που μόνο λίγην ὥρα μποροῦσε να κἀνῃ μακριὰ της, και μάλιστα τὸ δειλινό. Ο παππούς τὸ ἤξερε αὐτὸ και βιάστηκε να φάῃ.

Σὲ λίγο βρέθηκε καθιστὸς κάτω στὴν ἀκρογιαλιά, ἐνῳ πάρα πέρα ὁ

Γιαννάκης ξανάρχιζε τους φούρνους του και τα ψωμιά του με την βρεγμένην άμμο, χωρίς να πάψη στο μεταξύ και την κουβέντα του με τον παππού· τούλεγε για τα βαπόρια που είχαν περάσει εκείνη την ημέρα από βαθιά, για τα τρεχαντήρια που άραζαν στην πέρα μεριά του χωριού, για τις τράτες και της βαρκούλες του Μπάριπα-Σταμάτη, που μια λίγο έλειψε ν' αναποδογυρίσει σ' ένα ξαφνικό μπουρίνι...

Μά σέ λίγο βαρέθηκε το παιγνίδι του, άφησε την άμμο. Κι' ήρθε και κάθισε σιωπηλός στον παππού κοντά, βλέποντας κατά το πέλαγο, όπου δυο τρία καΐκια ξεχώριζαν μέσα στο γαλάζιο με τη λευκή τους σιλουέττα, που πάνω της ο ήλιος βασιλεύοντας σπάταλα σκορπούσε το χρυσάφι του. (Έπεται το τέλος) **ΙΩ. Θ. ΚΑΚΡΙΔΗΣ**

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΘΕΜΑΤΑ

Αγαπητοί μου,

ΜΙΑ φορά, στην έφημερίδα «Αθήναι» του κ. Πώπ, έγραφα καθεμέρα από ένα μικρό, παράξενο χρονογραφηματάκι, με τον γενικό τίτλο «Παράξενη Ζωή». Έκείνη την ημέρα, είχα πάει μόνος μου να δώσω το χρονογραφηματάκι της επομένης, που είχε τον ειδικό τίτλο «Χρυσάνθεμα». Στο γραφείο του κ. Πώπ ήταν κι' ο κ. Λυκούδης, ο γνωστός μας από τις «Ψαράδικες Ιστορίες». Είχε την καλωσύνη να μου κάμει μερικά κομπλιμέντα γι' αυτή την «Παράξενη Ζωή». Κι' ανάμεσα στ' άλλα μου είπε:

— Έγώ θαυμάζω πρό πάντων πώς κατορθώνετε να βρίσκετε καθεμέρα από ένα ωραίο θέμα!

Τότε ο κ. Πώπ, — που είναι, σημειώστε, δεινός καλαμπουριστής, — κρατώντας ακόμα το χειρόγραφο που του είχα δώσει, αποκρίθηκε:

— Μά δεν είναι και τόσο δύσκολο. Όταν δεν έχω κανείς διέμ' α, γράφει χ ρ υ σ ά ν θ ε μ α ! Όρίστε!

Κι' έδειξε στον κ. Λυκούδη τα «Χρυσάνθεμα» μου.

Γιατί θυμήθηκα σήμερα το παλιό αυτό ανέκδοτο; Απλούστατα, γιατί είναι ημέρα που πρέπει να σας γράψω την τακτική μου Έπιστολή και... δεν έχω—δηλαδή δεν είχα—θέμα. Από το πρωί που ξύπνησα, ως το μεσημέρι, συλλογιζόμουν, έσπαζα το κεφάλι μου, έψαχνα τα χαρτιά μου, κοίταζα από το παράθυρο, ψηλά, χαμηλά, δεξιά, αριστερά, και δεν έβρισκα τίποτα, τίποτα! «Τί θα γράψω

λοιπόν στα παιδιά αυτή την εβδομάδα;» έλεγα. Κι' απάντηση δεν μου έρχόταν από πουθενά! Απελπισία!

Παρακαλούσα: Νάρχόταν τώρα κανένας να μου μιλήσει για κανένα ζήτημα!... Νά λάβαινα κανένα γράμμα φίλου μας που να μου ζητήσει λύση καμιάς άπορίας!... Τίποτα, κανένας!... Έκείνος ο άνεπίός μου, ο Θέμις, λείπει τώρα στην Πόλη· κι' ο ταχυδρόμος, ξετρελλαμένος με τους μπουναμάδες του, έχει να μου φέρη γράμματα τρεις μέρες... Δεν θα γράψω λοιπόν σήμερα στα παιδιά; Κι' ο τόπος της Έπιστολής μου, φυλαγμένος στο φύλλο όπως πάντα, θα μείνι λευκός, όπως μένουν κάποτε λευκά στις έφημερίδες, επειδή την τελευταία στιγμή σβύνει ειδήσεις ή Λογοκρισία;—Α, να μιά λύση: ή Λογοκρισία! Αν ως τ' απόγευμα δεν βρω θέμα, ο τόπος της Έπιστολής μου θα μείνι λευκός και τα παιδιά α: υποθέσουν πώς κάτι είχα γράψει, που το παρέξήγησε και το έσβυσε ή Λογοκρισία...

Κι' ή ώρα περνούσε χωρίς να βρίσκω... Μιά στιγμή θυμήθηκα τα παιδιά εκείνα που πολλές φορές δμολογούν στη Διάπλασι: «Δέ σου έγραφα τόσον καιρό γιατί δεν είχα θέμα». Νά, έτσι την έπαθα σήμερα κι' εγώ, απάλλακτα! Σά να μ'ήν πέρασε μιά δόλκαρη εβδομάδα από την προηγούμενη μου. Σά να μ'ήν έζησα στον κόσμο και σ'ας Αθήνας όλες αυτές τις ημέρες. Σά να σταμάτησε ή ζωή. Και σά να μ'ήν έγειναν τόσα και τόσα πράγματα—μπροστά στα μάτια μου...

Μά για σ'άσού! Τι και τί είδα εγώ αυτή την εβδομάδα;.. Η αλήθεια είναι ότι δεν παραβγήκα, γιατί τις περισσότερες ημέρες έβρεχε από το πρωί ως... τ' άλλο πρωί. Α, να ένα θέμα! Η βροχή, ή έκτακτη κι' ατελείωτη αυτή βροχή. Πόσα δεν θα μπορούσα να πω στα παιδιά για την... αλλαγή του κλίματος των Αθηνών, που σέ λίγα χρόνια, με τα δένδρα, από ξερό κατήντησε υγρό... Έπειτα ή βροχή πέρασε κι' είχαμε γλυκειές, χλιαρές ημέρες, με ήλιο ή άπλη συννεφιά. Βγήκα τότε και πήγα σ' ένα σωρό μέρη. Είδα στον Πάρνασσό την Έκθεση Ζωγραφικής του κ. Χειμώνα—ένος Έλληνα ζωγράφου από τη Ρωσία,—που έχει τόσα θαυμάσια έργα. Είδα, στον Κίνηματογράφο, το «93» του Βίκτωρος Ουγγώ, ένα κομμάτι από τη Γαλλική Έπανάσταση που θυμίζει «Μικρό Έθελοντή»... Είδα στο Βασιλικό Θέατρο την παράσταση της αθάνατης «Φαύστας» του Βερναρδάκη από την Κοτοπούλη, που ήταν θεατρικό γεγονός. Είδα την τελετή του Αγιασμού στη Δεξαμενή.

Κι'έκαμα ακόμη ένα θαυμάσιο περίπατο στη λεωφόρο Συγγρού, που μου έδειξε—τί ωραίο!—το πρώτο δειλό πρασίνισμα της Αττικής. Έπειτα έδιάβασα ένα σωρό καινούργια βιβλία. Κι' ανάμεσα στ' άλλα, ένα πολύ ωμορφο μυθιστορηματάκι, «Στον άνθ' της Ήβης», που το έβγαλε ένα χθεσινό Διαπλάσσο, ο Δώρης Κουβαράς, και που υπόσχεται πολλά, μά πάρα πολλά...

Θέ μου! μά πόσα πράγματα θα μπορούσα να σας γράψω! Όχι μιά Έπιστολή, παρά δέκα!... Και να μ'ο φαίνεται πώς δεν έχω θέμα, ούτε καν... χρυσαν-θέμα, και να σπάξω το κεφάλι μου από το πρωί ως το μεσημέρι! Γιατί αυτό είναι το πάθημα που το φουσώ τώρα και δεν κρύνει. Αν ήταν πραγματικώς να μ'ήν υπάρχουν παρά ένα δυο θέματα μόνο και να μ'ήν τα βρίσκω, ή υπομονή. Μά να υπάρχουν τόσες χιλιάδες γύρω μου, ψηλά, χαμηλά, δεξιά, αριστερά, παντού, και να λέω τόσες ώρες, «δεν έχω», καταντ' α κωμικό.

Είδατε όμως με τι τρόπο τ' ανακάλυψα; Είδατε πώς το ένα μου έφερνε το άλλο, ώς του θυμήθηκα πολύ περισσότερα απ' όσα μου χρειαζόταν; Μόλις είπα: «Μά γι'ά σ'άσού! τί και τί είδα εγώ αυτή την εβδομάδα;»

Σας συσταίνω λοιπόν αυτό τον τρόπο. Έτσι να κάνετε και σεις, σε πολλές φορές θέλετε να γράψετε στη Διάπλασι και δεν έχετε θέμα. Δηλαδή νομίζετε πώς δεν έχετε, γιατί θέματα υπάρχουν άπειρα, άμέτρητα, κι' όπου κάμει κανείς, βρίσκει. Και μάλιστα βρίσκει τόσα πολλά, ώστε δεν έχει ύστερα παρά να διαλέξη. Άλλο ζήτημα τώρα ή άμνηστία της έκλογής και γι' αυτό μπορεί να πούμε άλλη φορά. Σήμερα ο τόπος που κινδύνευε να μείνι λευκός από... τη Λογοκρισία, έέμισε μιά χαρά με τα θέματα.

Σας ασπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΠΙΣΩ ΑΠ' ΤΟ ΤΖΑΜΙ

Derrière la fenêtre
on voit luire une lampe.

(George Druithet)

Πίσω απ' το τζάμι ζουγραφιέται
στο φως της λάμπας μιά σκιά,
που όλο ταράζεται και σιέται.

Το χέρι άκέραιο διακρίνω,
που πάει προς κάτω μακριά
και ξαναστρέφει—άσπρο σαν κρίνο.

Και σταματάει κάπου και στέκει
λειλά, σοφά, προσεκτικά
και φεύγει κι' έρχεται παρόκει

Κεντάει—ώ χέρι εύλογημένο!—
Ανθία και όνειράτα γλυκά
σ' όλοάσπρο πανί άπλωμένο.

ΙΩΑΝ. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΔΙΟΝΥΣΙΑ

[Μυθιστόρημα υπό AUGUSTA LATOUCHE]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

Αριστερά τους, είχαν την οικογένειαν Γκαμπλέν. Ο πατέρας, μηχανικός στο πηγάδι του Γκραν-Κονδέ, ήταν καλός άνθρωπος και τακτικός. Και με τα παιδιά του, ή Διονυσία κι' ο αδελφός της χαιρετιόνταν φιλικώτατα.

Αλλά τίποτα περισσότερο. Οι Κουτουριέ ζούσαν απομονωμένοι στην καρδιά της έργατικής συνοικίας με τάτακτα, κακομαθημένα παιδιά και με τις φλύαρες και κουρκουτούρες γυναικες.

Τη νύκτα εκείνη ή Διονυσία λαγοκοιμήθηκε.

Δεν ήθελε ν' άργήσει απ'έναντίας ήθελε να φτάσει πρώτη στο μέρος όπου έπρόκειτο να συναντηθούν το πρωί, για να τους βοηθήσει να γδυθούν και να ντυθούν. Γιατί για να κατεβούν στο άνθρακωρυχείο, έπρεπε να αλλάξουν να ρούχα τους με στολή άνθρακωρύχου, και να πάρουν από μιά ασφαλιστική λυχνία κι' από ένα λαστό, που χρησιμεύει και για μπαστούνι.

Στις τέσσερις, άκουσε τον πατέρα της που σηκώθηκε και πολεμούσε μονάχος να ψήση τον καφέ του, περπατώντας σιγά σιγά για να μ'ήν ξυπνήσει κανένα. Από τους μικρούς κρότους που θκούγε προσεκτική, ή Διονυσία έμάντευε όλα τα κινήματα.

«Νά, έλεγε, ο μπαμπάς άνοίγει τώρα το συρτάρι του μπουφέ... νά, τώρα παίρνει το μεγάλο μαχαίρι... νά, έβγαλε το ψωμί... θα κόψη δυο φέτες από το στοργυλό καρβέλι... νά, μιά, δυο... τώρα το φυλάει... Μπα! κόβει κι' άλλη; ... κι' άλλη; ... τέσσερις φέτες σήμερα; ... Τόσο πολύ πεινά ο μπαμπάς; ή μ'ήν είναι για τον Άλβέρτο οι άλλες δυο φέτες; Μά όχι... ο Άλβέρτος πάει στο άνθρακωρυχείο αργότερα κι' ή μαμιά του έτοιμάζει πάντα τον καφέ του.

«Α, νά!... ο μπαμπάς πίνει τώρα ένα ποτηράκι ρακή... Ζεσταίνει λένε κι- είναι καλό... Νάπινα λίγο κι' εγώ σήμερα που θα καταιβώ στο άνθρακωρυχείο... Μά όχι, δεν κάνει... εγώ είμαι κορίτσι...

«Μπα; ο μπαμπάς, με τις κάλτσες, ανεβαίνει τη σκάλα; Τι θέλει;...

— Διονυσία! Διονυσία!... Πέντε ή ώρα!... Το ξεχνάς πώς θα πάς σήμερα στο άνθρακωρυχείο;...

—Τό θυρομαι πολύ καλά! Εύχαριστώ, μπαμπά!

—Πριν φύγης, πέρασε από την τραπεζαρία κι' ιδες τί είναι άπάνω στο τραπέζι...

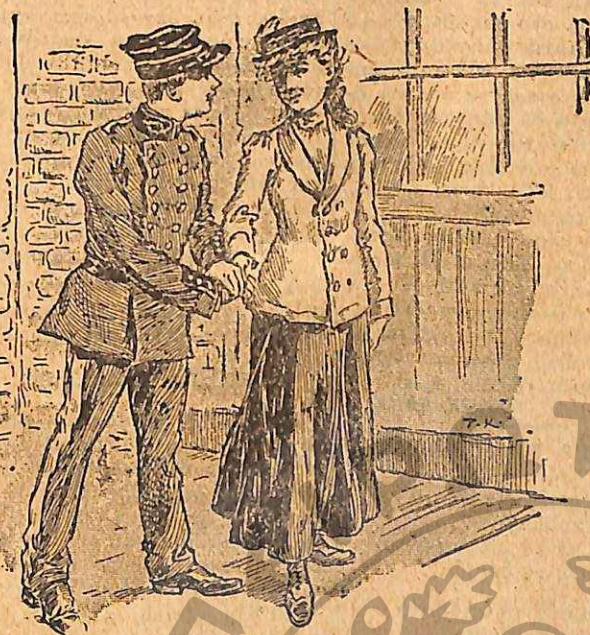
Κατεβαίνει, φορεί τα χοντρά του παπούτσια και, στο λιθόστρωτο του δρόμου, άκούγεται να περπατά και ν' απομακρύνεται.

Η Διονυσία ντύνεται γρήγορα γρήγορα κι' άθόρυβα μπαίνει στην τραπεζαρία.

Στο τραπέζι άχνίζει ένα μεγάλο φλιντζάνι με καφέ. Δίπλα, δυο φέτες ψωμί άλειμμένες με βούτυρο. Κι' εκεί κοντά ένα ποτηράκι με... ρακή!

Ο καυμένος ο μπαμπάς, όλα τα συλλογίσθηκε...

Η Διονυσία προγευματίζει μόδρεξη κι' ύστερα δοκιμάζει και τη ρακή. Είναι ανακατεμένη με νερό, για

«Η συμφωνία μας έκλεισε για πάντα!»

να μ'ήν καη πολύ. Μ' εύκολία ή Διονυσία αδιάζει το ποτηράκι.

Α, πώς τη ζεσταίνει!

Της χρειαζόταν, αφού θάβγαине τόσο πρωί για να κατεβή στο άνθρακωρυχείο.

Η Διονυσία ξεκινά χαρούμενη. Ο αέρας είναι ψυχρός, το χιόνι σκεπάζει το έδαφος. Τα πόδια της χώνουνται κι' άφίνουν βαθιές πατημασιές στο μαλακό έκεινο χαλί. Και καμιά φορά χώνονται τόσο πολύ, ώστε ή Διονυσία δυσκολεύεται να τα ξεκολλήσει.

«Αν έτρεχα, συλλογίζεται, ίσως τα πόδια μου θα κολλούσαν λιγότερα... Και τρέχει.

Πρέπει να φτάσει στην ώρα της, πρώτη μάλιστα απ' όλους. Δεν θάταν σωστό να την περιμένουν.

Και νά, τώρα μπαίνει στο δρόμο, που άνηφορίζει προς το πηγάδι του Γκραν-Κονδέ κι' έχει δεξιά κι' αριστερά σπιτία με περιβολάκια. Ποτέ ή Διονυσία δεν βρέθηκε έξω τόσο πρωί.

Της φαίνεται πώς αυτή ή κατάλευκη, στιλπνή φύση, όπου όλα τ' αφομιώνει το χιόνι, είναι μιά φύση καινούργια που της άνηκει.

Χθές, όλα ήταν σταχτιά, σήμερα όλα είναι άσπρα. Τα σπιτία δεν έχουν πιά κόκκινες στέγες, οι υδρορροές δεν είναι από τσίγγο, τα δένδρα δεν είναι πιά από ξύλο και πρασινάδα· όλα είναι από χιόνι. Κι' αυτό ακόμα το πελώριο κτίριο του άνθρακωρυχείου λάμπει μονόχρωμο και φαντάζει σαν παλάτι όνειρευτο.

Η Διονυσία είναι χαρούμενη. Τη χαρά αυτή της την δίνει ο πρωϊνός καθαρότατος αέρας που αναπνέει, ή ή ιδέα ότι τρέχει προς το άγνωστο και σχεδόν προς τον κίνδυνο.

Θά γνωρίσει σέ λίγο πράγματα υποχθόνια, φοβερά και μαύρα που τ' άκούει από μικρή μά που δεν τα είδε ποτέ της.

Από τις διηγήσεις του πατέρα της, έχει σχηματίσει στο κεφάλι της μιά εικόνα για όλ' αυτά.

Είναι αληθινή;

Σέ λίγο θα μάθω.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Πάντα ή Έλισσάβετ!

Βλέπει τώρα έργατες του άνθρακωρυχείου που καθάριζον το δρόμο· βλέπει άλλους που σπρώχνουν βαγονάκια· βλέπει ακόμα νεαρές εργάτριες που σκύβουν περτοργες στη σκάλα του υπογείου· δεν βλέπει όμως κανένα από την οικογένειαν Μπεκκάρο.

Τό κρύο τους έκανε να μείνουν στο κρεβάτι τους περισσότεροι; ή μήπως πήγαν πρωτύτερα και κατέβηκαν κιάλα, ενώ αυτή πολεμούσε να ξεκολλά τα πόδια της από το χιόνι; Ένα σπιτάκι δεξιά, χαμηλό και στενό, της φαίνεται σά γραφείο.

Έπλησίασε την πόρτα κι' έτοιμάσθηκε να κτυπήσει, όταν άκουσε από μέσα μιά φωνή να λέη:

— Δέ βαριέστε!... Τώρα πιά δεν θάρθω! Περιττό να την περιμένουμε. Έλάτε, θετε μου, πάμε.

Ήταν ή Έλισσάβετ.

Μά κι' από δώ ακόμη την έδιωχνε αυτή ή ακατάδεχτη;...

Η Διονυσία κτύπησε την πόρτα σταθερά, δυνατά, και παρουσιάσθηκε με ζωηρά μάτια και κόκκινα μάγουλα από τον πρωϊνό αέρα.

(Έπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Ἄστρο λαμπρό, πού ὠδήγησες
τοὺς Μάγους με τὰ ὄμορα.
Στὴ Φάτιν πού γεννήθηκεν
ὁ ἀληθινὸς Θεός,
Φώτισε πάλι, δείξε το
τὸ δρόμο σ' ἐμὰς τώρα
Κι' ὠδήγησέ μας στὴ σπηλιὰ
πού βγαίνει τόσο φῶς.

Φοράει τὸ φωτιστέφανο
τὸ Βρέφος στὸ κεφάλι.
— Ἀδριό θὰ τοῦ φορέσουνε
στεφάνι ἀγαθωτό.—
Στὸ κόκκινα τὴ χεῖλιν του
χαμόγελο προβάλλει.
Βλέπει τὰ ὄμορα πούφρασαν
οἱ Μάγοι γελαστοί.

Στὴ γέννησή σου τραγουδαί,
Θεέ, ὅλη αὐτὴ ἡ πλάση,
Ἄγαπῃ ὅμως ἀφασίτους
πάλαι κάθε πούλι.
Κι' ὅταν, ὦ κοῖμα ἀπέραντο!
τὰ σέχοντα κρημιά
Γονατιστὶ πρὸς τὸν σταυρὸν
ἡ φύση θὰ θρηνεῖ!

ΣΚΟΡΠΙΑ ΦΥΛΛΑ

Η ΚΟΥΛΟΥΡΤΖΙΝΑ

Ἀφιέρωμα στὴ μνήμη της

Πότε τὴν πρωτογνώρισα δὲν
θυμᾶμαι, γιατί ἀπὸ πολὺ μικρὸς
τὴν ἤξερα: ἓνα μόνο θυμᾶμαι πὼς
κάθε πρωτὶ πού πήγαινα σχολεῖο
—στὸ Δημοτικὸ τότε— τὴν εἶβαινα
στὴ γωνιά πού ἦταν παρακάτω
ἀπ' τὸ σπίτι μας, τῆς ἔδιναν μιὰ
δεκάρα καὶ μοῦδινε μιὸ ζεστή—
ζεστὴ κουλούρα, κάνοντας με εὐ-
λάβεια τὸ σταυρὸ τῆς, γιατί πάν-
τοτε ἐγὼ τῆς ἔκανα σεφέτ' κι'
αὐτὴ ἡ εἰκόνα μοῦχε ἐντυπωθεῖ
ζωηρά, ὥστε κάθε πρωτὶ πού περ-
νῶ ἀπ' τὴ γωνία πού σκέοονταν
μοῦ φαίνεται σὰ νὰ τὴ βλέπω καὶ
κάνεται χαμογελώντας, πῖς ἀπ'
τὸ ψηλὸ σκαμνὶ τοῦ ἀκουμποῦσε
τὸ καλάθι τῆς, καὶ προχωροῦ
ἀνατριχιάζοντας, γιατί ἔξω πὼς
τὰ κόκκαλά τῆς, βαθεῖα στὸν τά-
φο τῆς, σπάζουν, ὅσο διαβαίνει ὁ
καιρὸς...

Τὸ μόνο πού ἤξερα γιὰ αὐτὴν
εἶναι ὅτι λεγότανε κυρὰ Ἄννα.
Σαβὰ τὰ χρόνια, ἓνα πρωτὶ, εἶδα
νὰ κῆνεται δίπλα τῆς, σ' ἓνα
σκαμνί, συμμαζεμένο σ' ἓνα κουρε-
λιασμένο παλτοῦδάκι, τουρτουριέ-
ζοντας, ἓνα παιδάκι ὡς τεσσάρων
χρονῶν, πῶς γλωμὸ κι' ἀπ' αὐτὴ.
Δὲν τὴ ρώτησα τί τὸ εἶχε, μὰ
κατάλαβα πὼς ἦταν παιδάκι τῆς.
Κι' ἀπ' αὐτὴ τὴν ἡμέρα, ἀπὸ
μοῦδινε τὴν κουλούρα κι' ἔκανε τὸ
σταυρὸ τῆς, ἔσκυβε κι' ἔδινε στὸ μι-
κρὸ μιὰ κουλούρα, λέγοντας, στορ-
γικά: «Νά, Τάκη!» καὶ τὸ παιδί,
χωρὶς νὰ λέει τίποτε, τὴν ἀρπάζε,
τὴν ἔβαζε στὸ στόμα καὶ τὴν κα-
ταβόχθιζε λαίμαργα, μαζεύοντο
ὅσο μπορούσε περισσότερο στὴ
φουστὰ τῆς μάνης του. Ὅσα χρό-
νια τὴ γνόμιζα, δὲν θυμᾶμαι
μιὰ φορὰ, ἢ Κυρὰ Ἄννα νὰ λείπε
ἀπ' τὴν τάχυνή τῆς θέση. Πή-

Η ΦΛΟΓΕΡΑ ΤΟΥ ΤΣΟΠΑΝΟΥ

Μικρὸς τσοπάνος κάθεται
κοτὰ σὲ κρῦα βρύση
καὶ ὕμνει με τὴ φλογέρα του
τὴν ὁμορφὴν τὴ δύση.

Μὲ βελαμούς τὰ πρόβατα
τριγύρω του βοσκοῦνε,
δροσίζει ἡ αὐρὰ ἢ γλυκεῖα
τὰ κρῖνα πού ἀνθοῦνε.

Ἀηδόνι καλλικέλαδο
πάνω σὲ δάφνης κλώνο,
ἀκολουθεῖ τὸ βοσκὸ
καὶ κελαδεῖ με πόνο.

Ὁ μαγικὸς γλυκύρουμος
τοῦ ρουακοῦ ἀέρος
ἀντιλαλεῖ με τὸ τερπνὸ
λάλημα τῆς φλογέρας

Κι' ὁ μικρὸς Πάρης, φαίνεται,
ἀπ' ὅλα αὐτὰ εὐφραίνεται.

ΚΡΥΦΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

ΓΡΑΜΜΑ ΣΤΗ ΒΕΑΤΡΙΚΗ

Ἀγαπητὴ μου,

Πέραν τὴν πένην καί... τὸ θά-
ρος νὰ σοῦ γράψω. Ζεῖς ποῦ;
σ' ἀγαπᾶ καὶ δὲν θὰ παραξενευ-
τῇς... Τρέμω, καὶ μὲν, γιὰ σένα!
Μαθαίνω πὼς τώρα τελευταία
ἔπεσε στὸν κύκλο σας μεγάλη
ἐπιδημία... τεμπελιά: γιὰ γι-
μοὶ! Ἡ παρὰ ξενὴ αὐτὴ ἀρρώστεια,

λέει, δὲν σ' ἀφίνει νὰ πιάσῃς
πένην στὸ χέρι.

Ἔλα, ἡσυχάσε, μὴν ἀγριεύεις!
Δὲν ὑπάρχει λόγος, ἀπὸ μιλῶ
γενικά. Ἄλλως τε αὐτὴ ἡ ἀρρώ-
στεια εἶναι τόσο κολλητικὴ, πού
ἐρχεται—ὅπως δὲ ὅλες οἱ συντρέ-
φισές τῆς, — ἀκάλεστη. Φαντά-
σου ἀγένην, παιδί μου!

Μὰ τὸ παρὰ ξενὸ εἶναι πού
ὅλη σχεδὸν ἡ παρὰ σου ἀρρώ-
στησε. Προχθὲς πῆγα νὰ ἰδῶ
τὴν «Εὐτάλορη». Τὴ βοήκα σὲ
κακὰ χάλια. Τὶ εἶχε: Τεμπελίτι-
δα, εἶπε ὁ γιατρός. Τῆς εὐχάρηκα
με τὴν καρδιά μου περαστικά.
Τὰ ἴδια μαθαίνω γιὰ τὴν «Καμέ-
λια» καὶ τὴν «Ἀνθεμίδα». Φο-
βερὸ κακό!

Τώρα σοῦ γράφω γιὰ νὰ σοῦ
συστήσω μιὰ σωτήρια συνταγή,
πού μοῦστευε τίς προάλλες ἡ
καλὴ μας «Μεγάλη Ἑλλάς». Ἐ-
πειδὴ, λέει, δὲν βόηκε ἀντιτεμ-
πελικὸν ὀρόν», πού συστήνει τὸ
παρὰ κατὼ γιατρικό, πού βοίσκε-
ται εὐκόλα στὸ φαρμακεῖο τῆς
«φρονήσεως» παρὰ τὴν πύλην τοῦ
«λογικοῦ», εἰς τὴν ὁδὸν τῆς «θε-
λήσεως» καὶ εἰς τὴν συνοικίαν
τῆς «εὐχαριστίας».

Περαιτέρω ἀνυπομότως νὰ μοῦ
γράψῃς ἀποτελέσματα.

Σὲ φίλῳ ΒΕΑΤΡΙΚΗ

Υ. Γ. Μὴν ξεχάσεις νὰ φωτί-
σεις καὶ τίς ἄλλες μας ἄρρωστες.
Θὰ σ' εὐγνωμονοῦν, σὲ βεβαίῳ. Β.

ΕΝΘΥΜΙΑ

Κι' ὀνοίγω τὸ συρτάρι μου κι'
ἀρχίζω νὰ ψάχνω: Τετράδια, κάρ-
τες, σημειωματάρια, παλιά γράμ-
ματα, ὅλα μαζί ἀνακατεμένα. Καὶ
τὸ καθέν' ἀπ' αὐτὰ ἔχει τὴν ἱστο-
ρία του, κάποια παλιά πού τώρα
καὶ φαίνεται σβυσμένη, σάν βη-
σιμονιανὸ ἐπιστολὴ τῆς ζωῆς...

Μὰ δὲν μπορῶ, χωρὶς ξεχωρι-
στὴ συγκίνηση, νὰ ἰδῶ ἓνα πολὺ
κομψὸ κουτάκι. Μέσα ἐκεῖ, σ' ἓνα
στρώμ' ἀπὸ ἀτλάζι, βροῖκετ' ἓνα
φλοῦδι ξερό, κτρινιασμένο ἀπὸ
τὰ χρόνια. Καὶ ὅλη ἡ παλιά τρα-
γωδία ξετυλίγεται μπροστά μου:
Οἱ τελευταῖες μέρες τῆς ἀρρώ-
στειας τῆς φίλης μου, τὸ ξεψύχι-
σμά τῆς...

Σάν νὰ ἦταν γδὲς ἀκόμα, τὴν
βλέπω ἔσπλωμένη στὸ κρεβάτι
τῆς, γλωμὴ κι' ἀδύνατη.

Ὁ πυρετὸς τῆς ὅμως εἶχε πέ-
σει πολὺ, καὶ ὅλοι ἐλπίσαμε, πι-
στεύοντες μιὰ νεκρανάσταση.
Ἄνοιξε τὰ μάτια τῆς καὶ τὰ
κάρφωσε πάνω μου. Καθόμουν
στὸ προσκέφαλό τῆς, εἶχα σκῆψει
γιὰ νὰ μὴν τὴν ἀναγκάσω νὰ μι-
λῇ δυνατά.

— Καὶ σὺ ἀγρυπνοῦσες; μοῦ
λέει. Σ' ἄφηναν οἱ δικοὶ σου;

Κουβεντιάσαμε λίγο, δηλαδὴ
πάντα ἐγὼ μιλοῦσα γιὰ νὰ μὴν
κουράζεται.

Μιὰ μυρωδιά μὰς κτύπησε.
Γυρίσαμε καὶ εἶδαμε τὴν ὑπὲρ-
τρια πού ἔβαζε μιὰ γλάστρα με
φουλι στὸ παράθυρο. Τὸ χρώμα

τοῦ φάνταζε ἀκόμα πῶς πολὺ στὴν
λαμπράδα τοῦ καλοκαιριτικοῦ
ἡλίου.

— Γιὰ σένα τὸ φύτεμα μοῦ λέει.
Ἦθελα νὰ σοῦ τὸ προσφέρω σάν
ἀντίθεο καλὰ. Πάρ το τώρα. Θὰ
με θυμᾶσαι σάν δὲ ζω;

— Μὴ λές τέτοια λόγια... Θὰ
γίνῃς καλὰ, τῆς εἶπα.

Καὶ ὅμως, ὅχι! Πέθανε... Τὴν
εἶδα νεκρή, ντυμένη νυφιατικὴ
στολή, τῆς φίλησα τὸ παγωμένο
στόμα χωρὶς νὰ νοιώσω ἀνατριχί-
λα. Καὶ φυλάγω τὸ πρῶτο καὶ
στερνὸ λουλούδι τῆς γλάστρας
τῆς, μαζί με τὴν ἀνάρτησή τῆς,
ἀσβυστὴ στὴν ψυχὴ μου....

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΑ

ΚΙ' ΟΣΑ ΕΡΘΟΥΝ

Ὡ φύλλα ξερά, μαραμμένα,
Πού, κατ' ἀπ' τὰ δέντρα πεσμένα
Καθόσσετε τὸσον καιρὸ,
Μὲ ζήλεια μὴ βλέπετε τὰλλα,
Θὰ πέσουν κι' αὐτὰ εἰναι μεγάλα
κι' ὁλόδροσα σάν τὸ νερό.

Θὰ πέσουν αὐτὰ καὶ ἄλλα θάρθουν
Θὰ πέσουν καὶ θὰ ξανάρθουν
Ἄλλα φύλλα γεμάτα ζωὴ,
Γιὰ νὰ πέσουν καὶ κίνα στὸ χῶμα
Καὶ θὰ πέσουν ὅσα ἔρθουν ἀκόμα,
Νὰ σαπίσουνε κάτω στὴ γῆ.

ΦΟΥΡΙΟΣ

ΘΕΛΩ ΝΑ ΣΕ ΠΟΝΑΝΕ!...

Ὅταν ἤμουνα τεσσάρων χρόνων,
πῆγα γιὰ πρώτη φορὰ στὸ χωριὸ
τοῦ παπποῦ μου γιὰ νὰ τὸν ἰδῶ.
Ὁ παππούς, ἐνθουσιασμένος,
μὲ βάσταγε ὅλη τὴν ὥρα στὰ γό-
νατά του καὶ με χόρευε. Ἐγὼ,
ἐπειδὴ ἤθελα νὰ βγῶ ἔξω, νὰ ἰδῶ
τὰ παιδιά καὶ νὰ κυνηγήσω μαζί
τους τὸ γαϊδουράκι τους, τοῦ
εἶπα:

— Παππού, δὲν σὲ πονᾶνε τὰ
πόδια σου, πού κάθουμαι τόσην
ὥρα ἀπάνω;

— Ὅχι, παιδί μου, μοῦ ἀπαντᾷ,
δὲν με πονᾶνε.

Τότε ἐγὼ, πολὺ στενοχωρημένος,
τοῦ εἶπα:

— Μὰ ἐγὼ θέλω νὰ σὲ πονᾶνε,

παππού!

ΤΖΑΚ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μιὰ σκέψις τοῦ Κωστάκη
Ποῦναι ὑπναρὸς... λιγάνι!

«—Τὶ καλὰ πού θὰ περνοῦσα
Εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα-ἐκεῖ,
Πού, καθὼς ἀκούω ἢ νύχτα
Ἐξὴ μὴνης διαρκεῖ!...»

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Βασιλέως Ἀδάμαντος

Ὁ κροεπόλης! — Πάρτε, κύριοι,
ἐδὼ κρέας! Ἐχὼ καὶ φρέσκο
ἀρνάκι τοῦ γαλακτός.

Ὁ Νίκος, πλησιαζὼν — Μὴν
ἔχετε κι' ἀρνάκι τοῦ καρέ;

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Κλόνου Ελαίας

— Γιατί, γιαγιάκα, κυνηγοῦν τίς
τιγρίδες καὶ τὰ λιοντάρια;

— Γιατί, παιδάκι μου, σκοτώ-
νουν τὰ προβάτριάκα.

— Μὰ τότε, γιαγιά, γιατί δὲν
κυνηγοῦν καί... τοὺς χασοπέηδες;
Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Φαληρέως Ἀέρας

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ συνδρομη-
ται, τὼν ὁποίων ἔληξεν ἡ ἡ
συνδρομὴ, νὰ σπεύσουν νὰ τὴν ἀ-
νανεώσουν. Εἰς τοιαύτας περιστά-
σεις καμμία καθυστέρησις δὲν ἐ-
πιτρέπεται, διότι δυσχεραίνεται
τὸ ἔργον μας.

Οἱ ἐν Αἰγύπτῳ καὶ Κύπρῳ Συν-
δρομηταὶ εἰμποροῦν νὰ στέλλουν
τὸ ἀντίτιμον μέσον Τραπεζίης Ἀ-
θηνῶν ἢ Τραπεζίης τῆς Ἀνατολῆς
διὰ διατακτικῆς τὼν ἐκεῖ ὑποκα-
ταστημάτων τῶν.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ».

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου
τῇ 10 Ἰανουαρίου 1922

ΣΤΕΡΕΟΤΥΠΟΝ: Δὲν ἀπαντῶ εἰς
ἀπορίας πού τὸς λυεῖ ὁ «Ὁδηγὸς τοῦ
Συνδρομητοῦ...». Δὲν διδῶ διευθύνσεις
καὶ δὲν φανεροῦν ψευδώνυμα συνδρο-
μητῶν. Δὲν ἀπαντῶ ἐκτενέως πρὸς ῥό-
νον ὅταν μοῦ τὸ ἐπιτρέψῃ ὁ χρόνος, κα-
τὰ σειράν λήψεως τῶν ἐπιστολῶν, ἕως
τὸ μεσημέρι. Καθε Δευτέρα, πού κάμνω
τὴν Ἀλληγογραφίαν.

ΠΟΛΛΟΙ ἔτρεβαν τὰ μάτια τους
ὅταν εἰδᾶσαν στὸ προηγούμενον
φύλλο, ὅτι πληρῶνω τὸς τυπωτικὰ
καὶ μ' ἐρωτοῦν μήπως οἱ ἀριθμοὶ
ἐκείνοι ἦταν τυπογραφικὸ λάθος.
Ὅχι, ἦταν ἀκριβέστατοι. Καὶ τοὺς
ἐξανθάζω ἐδὼ ἐλογράφως: Τὸ 1914
ἡ Διὰπλάσις, γιὰ τυπωτικὰ, ἐπλη-
ρωνε **δυόμισον χιλιάδας** δραχμὰς τὸ
χρόνον. Σήμερα πληρῶναι **εἰκοσιπέντε**
χιλιάδες. Μόνο γιὰ τυπωτικὰ.
Βάζετε τώρα πόσα θέλει γιὰ χαρτί,
γιὰ εἰκόνες, γιὰ ταχυδρομικά, γιὰ
ὁπηρεσία γραφείων κλπ. κλπ. καὶ
φαντασθῆτε ὅς ποῦ ἀνεβάναι ὁ ἐ-
τήσιος προῦπολογισμός! «Β, ὅλ' αὐ-
τὰ τὰ τεράστια ἐξόδα πρέπει νὰ
βγαίνουν ἀπὸ τίς 16 ἢ τίς 25 δραχ-
μὰς πού πληρῶναι κάθε συνδρομη-
τῆς, μόνον!

Καθένας, **Ἀπελευθερωθεῖς Μι-
κρασίατα**, ἔχει τὸ δικαίωμά νὰ ψη-
φίσῃ καὶ τὸ δικό του ψευδώνυμον.
Ἦ τελεία στατιστικῆς τῶν Εὐσήμεων
πρέπει νὰ περιλαμβάνῃ καὶ ἐκείνους
πού ἔλαβαν ἔστω καὶ ἓνα μόνον
Εὐσημιον. Εἰς τὸν Διάζ. Ἐσπαθώμα-
τος ἀπονέμεται 1 εὐσημιον διὰ κάθε
δεκάδα φύλλων ὥστε πρέπει νὰ
λογισθῇ.

Ἀντίνα, σοῦ διέλεξα αὐτὸ πού
εἶχες γραμμένο πρῶτο, με τὴν ἰδέαν
ὅτι καὶ σὺ αὐτὸ προτίμησες. Εἶδεν ὅτι
ἀπὸ τὴν πολλὴν σου ἀγάπην, τὴ νύ-
κτα, τὸ φυλλάδιό μου τὸ βάζεις κά-
τω ἀπ' τὸ μαξιλάρι σου, γιὰ νὰ τὸ
ἔχεις πρόχειρο τὸ πρωτὶ. Μὰ δὲν σοῦ
τελευτώνεται;

Ὅχι, **Δοξασμένε Τσολιά**, κανεὶς
δὲν θὰ σοῦ ἀπαγορεύσῃ νὰ ληρῆνῃς
τὴ Διὰπλάσι καὶ στὴ Σχολὴ τῶν
Δοκίμων, ὅπου σοῦ εὐχάρηται εὐτυχία.
Τὸ ψευδώνυμον **Πληρωμένος Τσο-
λιάς**, πού εἶδες στὰς ἀνανεώσεις, ἡ-
γῆσαι εἰς ἄλλον. Κι' ἀπορῶ πὼς ἐ-
φαντάζεσθαι πὼς ἦταν τὸ δικό σου
λινθασμένον ἄφω σὺ δὲν ἐπείσεις
ἀκόμη νὰ τὸ ἀνανεώσῃς. Καὶ πρέπει
νὰ τὸ κάμῃς, γιατί ἔληξε ἡ ἰσχὺς
του καὶ καταχρηστικῶς σου ἀπαν-
τῶ τώρα με αὐτό. Ἀφῆναι ὅτι μπο-
ρεῖ νὰ σοῦ τὸ πᾶρῃ κι' ὅποιος θέλει.

Τόσσα, νὰ μου φίλη, σ' εὐχαρι-

στῶ καὶ γιὰ τὸ ἔσπαθώμα καὶ γιὰ
ὅσα μοῦ γράφεις. Εἶμαι πολὺ εὐτυ-
χεῖς πού «θὰ φροντίσῃς νὰ μ' ἀγα-
πήσουν κι' ἄλλοι σάν καὶ σένα».

Ἐλπίξ' νὰ μοῦ γράψῃς συχνά.
Διαβολάκι τῆς Ἡλιοπύλας,
ἡ «φασκρία» ἡτο περὶ τῆς γιὰ ὅλα τὰ
ἔσπαθώματά σου τὰ ἐπέρασα, ὅπως
μοῦ γράφεις, εἰς τὸνομα τοῦ Σολ-
λόγος «Ἐλπίς». Δὲν μποροῦσα ὅμως
νὰ μὴν εὐχαριστήσω καὶ σένα, ἀφοῦ
σὺ τὰ ἔκαμες. Ὅχι, ἡ ἀνανεώσις
τῶν παλαιῶν συνδρομητῶν δὲν λο-
γαριάζεται ὡς ἔσπαθώμα.

Ἡ **Διὰπλάσι Χῶβ** μοῦ γράφει:
«Ἡ Λάουρα μοῦ φάνηκε τὸμορφό-
τερο ἀπ' ὅλα τὰ διελία τοῦ κ. Φιλί-
δωνος. Τώρα εἶναι ἀληθεῖς πὼς καλὸς
τοῦ διελίου, ἄμα τὸ πρωτοδιαβάσω,
μοῦ φαίνεται ὠραιότερο ἀπὸ τὰλλα.
Ποῦ θὶ πῶς ὅλα τοῦ τὰ διελία
εἶναι... ὠραιότερα!» Πολὺ χαριτω-
μένο. Τὸ ἔδειξα καὶ τοῦ κ. Φ. πού
σοῦ στέλνει τοὺς χαιρετισμούς σου.

Καὶ ὅμως ἐτοί γίνεσαι, **Δουκοῦ-
γε Δογιδέτη**. Τὸ φύλλον μου τώρα
τυπωθεῖται τὴν Τετάρτην καὶ ὅς τὴν
Παρασκευὴν τὸ βράδυ ταχυδρομιζέ-
ται. Τώρα, ἂν τὸ Ταχυδρομεῖον δὲν
προφθάνῃ νὰ τὸ διεκπεραιώσῃ, ὥστε
νὰ τὸ λαμβάνετε μετὰ τὸ βράδυ πού
φθίγγῃ στὴ Σάμο τὴν Κυριακὴν, δὲν
πταίω βέβαια ἐγὼ. Ναι, ὁ Συλλόγός
σας θὰ μποροῦσε νὰ ἐπιβόησῃ καὶ
ἄλλους σκοπούς: ἐκδρομὰς, ἀνα-
γνώσματα κλπ. Ἐκπτώση ὅμως στίς
Ἀγγελλίες δὲν μπορῶ νὰ κάνω, γιὰ-
τί ὁ χρόνος μου εἶναι λίγος καὶ σή-
μερα προπᾶντων, πολὺ τιμωρ. Ἰδὲς
παραπάνω τί μου κοστίζουν μόνον
τὰ τυπωτικά...

Χαίρω πολὺ γιὰ τὴ γνωριμία, **Κά-
στορ**, σοῦ ἔστειλα ὅτι ἐξηγήσας καὶ
σ' εὐχαριστοῦμε γιὰ ὅσα γράφεις. Αἱ
διακοπαὶ τῶν ἐορτῶν ἐπέρασαν, ἄλ-
λὰ καὶ πάλι ἐλπίζω νὰ ἐρίσκης λί-
γο καὶρο νὰ καταγίνεσαι μαζί μου.

Μεσημβρινὲ Ἀστὴρ, ὁ νέος δια-
γωνισμός πρὸς σύνθεσιν Πνευματι-
κῶν Ἀσκήσεων θὰ προκηρυχθῇ τὸν
Μάρτιον διὰ τὴν Β' ἐξήμεριαν τοῦ
1922 καὶ θὰ ζητηθῶν 15—20 Ἀ-
σκήσεις. Διὰ Κυριακὴν, με αὐτὰς
τὰς τυπογραφικὰς ἀνωμαλίας δὲν
ἀπεφάσισα τίποτε ἀκόμα θὰ ἰδῶ.
Τὸ Ἀθρόον κατηγορήθη.

Ὁ **Ἐτοιμοθάνατος Ἦρω**, ἂν
καὶ μετὰ τὸς ρωμαντικὸ ψευδώνυμον,
μοῦ γράφει πολὺ ἀπλᾶ καὶ θετικὰ
πράγματα. Καὶ ἰδοὺ: Ἦναι ἀκριβὲς
ἓνας χρόνος πού εἰμαι συνδρομητῆς
σου. Σὲ παρακολουθεῖς πάντα μετὰ
προσοχὴν, διὰ τῆς τὰ μυθιστορημα-
τικὰ σου καὶ τῆς Ἀθηνῶν. Ἐπιστολὰς
καὶ εἶδεν ὅτι μοῦ ἀρέσεις πολὺ. Γι'
αὐτὸ, ἂν καὶ εἰμαι μεγάλως, 16 ἐτῶν,
ἀποφάσισα νὰ μείνω μαζί σου καμ-
ποσὶ ἀκόμη χρόνον. Τὶ χαρὰ μου!

Εὐχαριστῶ θερμῶς τὸν Πιρόδρον,
τὸν Γραμματέα καὶ τὰ λοιπὰ μέλη
τοῦ Συλλόγου «Φηλορείτης», γιὰ
τὸ νέο ἔσπαθώμα καὶ γιὰ τὰλλα
πού μοῦ ἀναγέλλουν. Ὅσο γιὰ τὴν
γρήγορην ἐκτέλεσιν τῶν παραγγελιῶν
καὶ τὴν ἀποστολὴν τῶν φύλλων, κα-
ταβάλλω κάθε προσπάθεια, ἀλλὰ πα-
ρακαλῶ τοὺς φίλους μου, τὴν ἐπο-
χὴ αὐτὴ τῆς μεγάλῃς συρροῆς, νὰ
εἶναι λίγο υπομονητικοί.

Φλίγα, νὰ πῆς τὸ ἀδελφὸ σου,
ὅτι ὅλα τὰ διελία τοῦ συνδρομητοῦ
μποροῦν νὰ λαμβάνουν μέρος στοὺς

Διαγωνισμούς: ἐπομένως μπορεῖτε
κι' οἱ δύο, χωρὶς νὰ μαλώνετε. Ὁ
Ἰρίφρος 23 εἶναι σωστός. Ὅχι, με-
γάλες ἱστορίες δὲν δημοσιεύω στὴ
Σελίδα καὶ μὴν κάνετε τὸν κόπο. Στὸ
Συλλογὸ σας «Τιμημένη Κρήτη»
θερμὰς εὐχαριστίαις γιὰ τὸ ἐξέκο-
λουθητικὸ καὶ γενναῖο ἔσπαθώμα.

Πραγματικῶς, **Φούριε**, τὸ «Μα-
θημα ἀντὶ μαθημάτων» εἶναι γνωστό-
τατο κ' ἄλλη φορὰ τὸ εἶχα ξανα-
δημοσιεύσει. Ἀλλὰ καὶ γι' αὐτὸ δὲν
πρόκειται περὶ ἀντιγραφῆς. Ἡ **Γα-
λανὴ Σταυροφόρα** ἡ θὰ τᾶκουσε γι'
θὰ τὸ μετέφρασα ἀπὸ κάπου. Κι' εἰ-
μαι βεβαίως, γιατί, γιὰ νὰ τῆς τὸ δη-
μοσιεύσω, τῆς τὸ ἐδιόρθωσα ἀκριβὰ.
Ἦταν δηλαδὴ τόσο καλογραμμέ-
νο ὅσο θὰ ἦταν... ἐξ ἀντιγραφῆς.

Νὰ κι' ἄλλο γενναῖο

είναι πρωτεύουσα του Δουκάτου της Βαδής, στη Γερμανία· πολλούς χαίρεται σου, την παλιά μου φίλη που είχε το ίδιο ψευδώνυμο· σου έστειλα 4 τετράδια, γιατί μόνο μία δραχμή ήταν μέσα στο γράμμα σου·) **Στεφ. Σ. Καϊσ.** (εὐχαριστῶ πολύ γιὰ ὅσα γράφεις·) **Ἀνδρῶπιόμορφον Γορίλλαν** (ναί, τὸ Ταχυδρομείο δὲν πρόφτανε αὐτὲς τὲς ἡμέρες ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν καρτῶν) **Περαστικὴν** (χαίρω πολὺ γιὰ τὴ γνωριμία· ναί, ἀπὸ ἔχεις ἔγγραφο, πολλὰ θὰ κατορθώσῃς·) **Ι. Δ. Μπουλ.** (κί' ὡς τὴν 'Ερμιο λοιπόν; ὁ θεὸς κί' ὁ λόγος σου!) **Ραταπλάν** (ὅταν εἶναι ἡ ἀδελφὴ σου εἶσαι καὶ σὺ·) (χαίρω γιὰ τὴν ἀπόφασή σου· γράψε μου) **Υπερήφανον Ἑλληνα** (κί' παραγγέλναι σου ἐξετελέσθησαν καὶ πιστεύω νὰ ἔλαβες τὰς ἀποδείξεις τῶν συνδρομητῶν· εὐχαριστῶ καὶ πάλι·) **Σανσέλωρ** (κί' ἐγὼ χαίρω πολὺ πού τὸ ξαδελφάκι ἐξετίμησε τόσο τὸ μπουναμά σου·) **Καμέλιαν** (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμά καὶ σένα καὶ τὴν ἀδελφὴ σου· μὲ μεγάλη μου εὐχαρίστηση εἶδα τὰ καλὰ λόγια πού εἶπε σὲ τὴν τάξιν γιὰ μένα ὁ καθηγητὴς κ. Ἀντωνόπουλος ὃν ἔκαναν σάν κι' αὐτὸν ὅλοι οἱ καθηγηταί! ἄλλα πού! λίγοι ἔβρουν νὰ ἐκτιμῶν τὴν ἀξία τοῦ ἡθοῦς αὐτοῦ ἀναγνώστη·) **Εὐστρ. Καβ.** (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμά·) **Ε-θνικὸν "Ονειρον, Σερ Ρεβεγγάρ, "Ουμιον Κρίνον, Μαρίαν" Ἀλιβιζάτο, Φωστήρα, Θεοδώραν Γ. Μιχαήλ, Διαβατάρινο Πουλί, Χρυσήλιον Φαίδωνα, Μυριέλλαν, Κυματ. Κυανόλευκον, Ζέφυρον, "Ορεστικόν" Ἀνθός, Δορέτταν κλπ. Μενεξέν, Βελουδένιο Τριαντάφυλλο** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ). **Καβούρ, Σαμιώτικο Ἀκρογιάλι** (ἔστειλα). **Εἰς** ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 10ην 'Ιανουαρίου, θ' ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς ἑπτὰ: 5ος, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος καὶ 20ος. Ἐκαστος τόμος **δραχ. 6**, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστέλλομενος **δραχ. 6.30** διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ **δραχ. 7.20** διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1920) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 27 ἐν ὅλῳ. — Ἐκαστος τόμος ἄρραφος **δρ. 20** καὶ ραμμένος **δρ. 22**. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἀνω τιμὰς: διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν **λεπτά 50** ὁ ἄρραφος καὶ **δρ. 1.50** ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν **δρ. 3**—εἴτε ἄρραφος εἴτε ραμμένος.

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν τὴν διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, ἀποστέλλοντας καὶ **δραχ. 1.50** διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταβύρας. Ἄλλως δὲν εὐθυνομέθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων τῶν.

ΤΑ ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΤΟΥ ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

1. ΘΕΑΤΡΟΝ

ΤΟΜΟΣ ΤΡΙΤΟΣ

[12 τυπογραφικὰ φύλλα.—Τρία θεατρικὰ ἔργα.—Εἰς τὸ ἐξώφυλλον καλλιτεχνικὴ τετραχρωμία, ὁ κ. Πλέσσας ὡς Νιόνιος Νιονιάκης εἰς τὸ «Φιόρο τοῦ Λεβάντε».—Τὸ κομψότερον ἑλληνικὸν βιβλίον].

Τιμᾶται δρ 8. (Καὶ τρυχυδρομικῶς. διὰ τὸ Ἐσωτ. 8,60, διὰ τὸ Ἐξωτ. 9,20.)

2. ΑΦΡΟΔΙΤΗ

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[18 τυπογραφικὰ φύλλα.—Θαυμάσιον δίσχρῳμον ἐξώφυλλον τοῦ κ. Α. Βώττη.—Πρόλογος τοῦ κ. Α. Παπαδήμα.—Ἡ ἱστορία ἐνὸς φοιτητοῦ, πού κάθε νέος, εἰσερχόμενος στὸν κόσμον, πρέπει νὰ τὴν διαβάσῃ προσεκτικὰ.]

Κυκλοφορεῖ τὴν ἐρχομένην ἐβδομάδα.

Παραγγέλναι εἰς τὸ γραφεῖον τῆς «Διαπλάσεως».

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(Συνέχεια τοῦ νέου 199ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 8 Μαρτίου· ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιεύσῃ, ὅπως καὶ τῶν προηγουμένων φυλλαδίων).

85. Δεξιόχειρος

Καράβι στὸν Ἀργολικὸ Συγκρούσθηκε μ' ἐν ἄλλο Καί—τί θάμμα μεγάλο! Φάνηκε πόλις στὸ λεπτὸ. Θέλετε τώρα νὰ σὰς πῶ Πῶς ἔγινε τὸ θάμμα; Τῶνα καράβι ἔχασε Τὸ τελευτάου του... γράμμα.

Εὐστάθι ὑπὸ τῆς Θυέλλης

86. Στοιχειόχειρος,

Δὲν εἶμαι διόλου σοβαρό, Μὲ λὲς γιὰ νὰ γελάσῃς... Ἄλλα σὲ μέση μου ἔνα Ρῶ Μονάχα ἂν μοῦ μπάσῃς, Γίνομαι κάτι τι λαμπρό, Τὴ νύχτα μὲ κοιτάξεις. Ψηλά καὶ μὲ θαυμάζεις.

Εὐστάθι ἀπὸ τὸ Ἀγαροκρίτισο

87. Μεταγραμματισμός.

Εἶμαι νῆσος στὴν Ἑλλάδα, Ἄλλαξέ μου τὸ κεφάλι, Καὶ θροσιὰ καὶ πρασιναῖα Ἀπὸ δένδρα θὰ προβάλλῃ.

Εὐστάθι ὑπὸ Γεωργ. Ν. Μεταξά

88. Αἶνιγμα.

Εἶμαι λέξις μία Κί' ὅμως τρεῖς δηλῶ: Πλᾶσμα μυθικὸ Κάποιον σου βέβηλο Κί' ὁρος ὑψηλό.

Εὐστάθι ὑπὸ τῆς Μυριοβόλου Ἰωνίας

89. Μωσαϊκόν.

Πέντε, δέκα, ἕνα, τρία, Δί' οὐκ ἔνδεκα λαμβάνεις Κί' ἄλλον ἀριθμὸν μὲ τρόπον Ἀπροσδόκητον μᾶς κάνεις.

Εὐστάθι ὑπὸ τοῦ Μεσημβρ. Ἀστέρους

90—94. Μαρινὸν Γράμμα.

Τὴ ἀνταλλαγὴ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς

ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις: στύλος, κλῖνος, τόπος, ὄρμος, χρόνος. **Εὐστάθι** ὑπὸ τῆς Ἑλπίδος τοῦ Ἐδνους

95. Τετράγωνον.

Εἰς τὸ Α' τετράγωνον, ἂν Νύμφη, κατὰ νῆσος τοῦ Αἰγαίου, δεξιὴ οὐρά· γιον σῶμα καὶ ἀριστερά Τιτάν. Εἰς τὸ Β' ἂν Τιτάν, κατὰ χρονικὴ διαίρεσις, δεξιὰ μαλίκιον καὶ ἀριστερά μυθολογικὸν τέρας.

Εὐστάθι ὑπὸ τοῦ Φρουροῦ τοῦ Δικαίου

96. Διπλὴ Ἀκροστιχίς.

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων αποτελοῦν δένδρον, τὰ δὲ δευτέρως ἀρχικὸν ὄπλον:

1. Πολύτιμον ἔζλον 2. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 3. Βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας. 4. Μέρος κύκλου. 5. Προφήτης. **Εὐστάθι** ἀπὸ τοῦ Λεοντόκ. Κυπριόπουλου.

97. Ἑλληποσύμφωνον.

ο - ουο - ηο - η - οα - ααο

Εὐστάθι ἀπὸ τοῦ Καρυφύλλι τοῦ 21.

98. Γεῖφος.

ΑΙ ΑΙ αλ αλ
ΑΙ ΑΙ αλ αλ
ΑΙ ΑΙ αλ αλ
ΑΙ ΑΙ αλ αλ
ΑΙ ΑΙ αλ αλ

Εὐστάθι ὑπὸ τοῦ Ἡλιολάτρου

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς.

99. Restauration.

AR—PLA—SÜ

CE—GEMT—RE

EN—EST—TE

Εὐστάθι ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Τζόκευ

100. Ἀκροστιχίς ἐξ ἀντιθέτων

Νὰ εἰρηδοῦν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων τοιαῦτα, ὥστε τὰ δευτέρως γράμματα τῶν ν' αποτελοῦν πόλιν τῆς Γερμανίας:

hair, timide, bon, expirer,

soustraction, trouver.

Εὐστάθι ὑπὸ τῆς Κυρ. Κυανόλευκον

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. φύλλον 38.

563. Ἀστακὸς (ἀσ, τὰ. Κῶς).—564. Ἀρίσσα (ἀρ, ρίς, σά).—565. Ἐκάτη-Δεκάτη. 566. Θέμις-Θέτις.

567. ἈΝΔΡΕΑΣ ΤΟΣ (ράκος, Ἄ-Ν-Ε-Κ-Υ κρίτας, Κοίος, Ἀ-ΔΕΝΑΡΟΝ ἰος, Ἐρις, Ἰταλὸς Ρ-Δ-Η-Ε ἰος, Ἐρις, Ἰταλὸς ΕΚΡΗΕΙΣ Τίτος, Ὅσας, στρα-Λ-Ο-Ι-Ι-Τὸς).—569—573. ΣΥΝΕΣΙΣ Διὰ τοῦ Α: Ἀδλῆ,

ἔζλον, Πῆρος, φάσις, φάρος.—574. ΕΛΛΑΣ (Ἐργασία, Λευκός, Λεῖος, Ἀσχημος, Σῶμα).—576. Προκηρύσσω διαγωνισμὸν (πρὸ κι ρ' εἰς σ-διά-γον εἰς μ' ὅν). Cléopatre (clef, ο, pâtre).—578. Après la pluie le beau temps.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(ΚΒ — 54)

ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΘΕΙΣ ΜΙΚΡΑΣΙΑΤΗΣ, Ὑποψήφιος Δημοψιφίσματος.

(ΚΒ' — 55)

ΟΣΥΝΔΙΑΣΜΟΣ ΠΟΥΘΑ ΠΡΟΤΕΥΣΗ Οἱ Συμμαχῆσαντες Σύλλογοι

“**ΚΟΣΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ**,” καὶ “**ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟ ΣΑΛΟΝ**,”

Ὑποστηρίζουν τὰ Ψευδώνυμα **ΗΛΙΟΓΕΝΝΗΤΗ**

ΟΡΥΛΟΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ **ΦΩΤΟΣΤΕΦΑΝΟ ΤΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ** **ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΟΝΕΙΡΟ**

Σημείωση· Μένουν ἀδειες δυὸ θέσεις· σπεύσετε! Γράψτε: **Ξενοφῶντα Σαραντόπουλον**, Μαυρομυχάλη, 91, Ἀθήνας.

(ΚΒ' — 56)

Ανταλλάσσω Μ. Μ. καὶ κάρτ-ποστάλ μὲ Φιλελευθέρους.—

ΣΦΑΙΡΟΤΡΥΠΗΜΕΝΗ ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟΣ.

(ΚΒ' — 57)

Παπαρούνα, Σερ Ρεβεγγάρ, Σαταγὰ, Θυέλλα, Διπλάνον, τετράδιά σας ἐλήφθησαν. Δέχομαι ἀνταλλαγὴν κάρτ-ποστάλ. Εὐθὺς θὰ στείλω. **Ἡβη**

(ΚΒ' — 58)

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ, ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΕΣ, εἰσερχόμενοι στὸ Διαπλασιόκοσμον, χαιρετῶ ὅλους σας.

(ΚΒ' — 59)

Διαπλασιόπουλα καὶ Διαπλασιόπουλες, γιὰ τίς γιορτὲς θεορμεῖς εὐχὲς σὰς στέλνω. — Τρελλὴ Χορεύτρια.

(ΚΒ' — 60)

Αλτ! Δότες κι' ἕνα ψῆφο στὸν **Ἡρώα τῆς Κιουτάχειας**.

(ΚΒ' — 61)

Ιδρύθη Σύλλογος ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν Ἐρμῆς, σκοπὸν ἔχων τὴν διάδοσιν τῆς «Διαπλάσεως».

Γενομένων ἐκλογῶν ἐξελέγησαν: **ΠΡΟΕΔΡΟΣ**· Γ. Μαργαρίτης.

ΑΝΤΙΔΡΟΣ· Μ. Τσόντας.

ΓΡΑΜΜΑΤ.· Ε. Κοντοθανάσης.

ΤΑΜΙΑΣ· Ν. Μανουμάτης.

Σύμβουλοι:· Κ. Παπαζήτης, Γεωργαντῆς, Καλλέργης.—Μέλη: Βλάχος, Πραντούνας, Θιβαῖος, Καλαποθάκης, Σκυλογιάννης, Διαμαντόπουλος, Ψωμάς, Γ. Σταυρόπουλος, Γιαννόπουλος, Ἀσημά-πουλος, Κομποροζής, Βρυοντής.